

ODVJETNIČKI URED
Darko Medak, odvjetnik
Kneza Ljudevita Posavskog 12
21 000 SPLIT

tel. +385 021 315 692
fax. +385 021 315 694
mob. +385 (0)91 21 91 001
e-mail: darko.medak@st.t-com.hr

Split, 16. Veljače 2026. godine

TRGOVAČKOM SUDU U SPLITU

(putem kojeg se dostavlja)

za

VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Poslovni broj: **PŽ-4508/2025**

u vezi s predmetom St-1878/16, Trgovački sud u Splitu)

Podnositelj: **NADA JURINČIĆ, Podstrana, Strožanačka cesta 12A,
OIB: 52709213972**

PRIJEDLOG ZA DOPUŠTENJE REVIZIJE

(čl. 385.a i 385.b Zakona o parničnom postupku

II. u vezi s čl. 10. Stečajnog zakona)

I. UVODNA OBRAZLOŽENJA

Ovim prijedlogom za dopuštenje revizije podnositeljica ne osporava utvrđeno činjenično stanje u konkretnom predmetu, već otvara temeljna pravna pitanja koja proizlaze iz obrazloženja osporavanog rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, a koja su od značaja za jedinstvenu primjenu prava, pravnu sigurnost i razvoj sudske prakse u stečajnim postupcima.

Riječ je o pitanjima koja se odnose na pravni status i sudbinu novčanih sredstava nakon pravomoćnog zaključenja stečajnog postupka i brisanja stečajnog dužnika iz sudskog registra, u situacijama u kojima ne postoji nova ili naknadno pronađena imovina, niti je pokrenut postupak nastavka stečaja radi naknadne diobe.

Navedena pitanja nadilaze okolnosti konkretnog slučaja jer se tiču granica sudskih ovlasti, pravnog položaja stečajne mase nakon brisanja dužnika te dopuštenosti dugotrajnog zadržavanja sredstava bez jasnog zakonskog temelja, zbog čega je opravdano da se o njima zauzme revizijsko stajalište.

II. PRAVNA PITANJA

TEMELJNO PRAVNO PITANJE

Pravni status i sudbina zadržanih novčanih sredstava nakon zaključenja stečaja i brisanja dužnika

Može li sud, nakon pravomoćnog zaključenja stečajnog postupka i brisanja stečajnog dužnika iz sudskog registra, bez postojanja nove ili naknadno pronađene imovine, bez donošenja rješenja o nastavku stečajnog postupka i bez registrirane stečajne mase, zakonito zadržavati novčana sredstva na sudskom depozitu?

(revizijsko pitanje u smislu čl. 385.a ZPP-a u vezi s čl. 10. Stečajnog zakona)

Proizlazi iz točaka rješenja: 9., 11., 12., 13., 15. i 16. obrazloženja rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske

Obrazloženje

Iz obrazloženja osporavanog rješenja proizlazi da Visoki trgovački sud polazi od stajališta prema kojem je, i nakon pravomoćnog zaključenja stečajnog postupka i brisanja stečajnog dužnika iz sudskog registra, dopušteno zadržavanje preostalih novčanih sredstava bez donošenja rješenja o nastavku stečajnog postupka radi naknadne diobe i bez upisa stečajne mase u sudski registar (točke 11., 13. i 15.).

Sud pritom, pozivajući se na odredbu čl. 285. Stečajnog zakona (točka 9. obrazloženja), polazi od tumačenja prema kojem nenamirenost vjerovnika u punom iznosu predstavlja zapreku odlučivanju o sudbini preostalih sredstava i nakon pravomoćnog zaključenja stečajnog postupka. Sud ujedno smatra da činjenica da vjerovnici nisu namireni u 100% iznosu njihovih tražbina sama po sebi isključuje mogućnost odlučivanja o sudbini viška sredstava (točke 12. i 13.), iako su vjerovnici sudjelovali u završnoj diobi, nisu na nju izjavili prigovor niti žalbu, te je stečaj pravomoćno zaključen. Takvim pristupom sud faktično stvara pravni vakuum u kojem novčana sredstva ostaju zadržana bez jasno određenog pravnog nositelja, bez pravnog režima upravljanja i bez zakonski propisanog mehanizma njihove konačne sudbine. Pozivanje na mogućnost eventualnog nastavka stečajnog postupka radi naknadne diobe (točka 16.) ostaje hipotetsko i nevezano uz postojanje zakonskih pretpostavki za takav nastavak.

Nakon pravomoćnog zaključenja stečajnog postupka i brisanja stečajnog dužnika iz sudskog registra, pravni poredak poznaje samo dvije mogućnosti u pogledu eventualno preostale imovine:

- ili postojanje nove ili naknadno pronađene imovine koja opravdava nastavak postupka radi naknadne diobe sukladno čl. 289. Stečajnog zakona,
- ili donošenje odluke o konačnoj pravnoj sudbini preostalih sredstava.

Stečajni zakone predviđa poseban, treći režim u kojem bi sredstva mogla ostati izvan aktivnog postupka bez odluke o nastavku postupka i bez utvrđenih zakonskih pretpostavki za naknadnu diobu.

U trenutku odlučivanja u ovom predmetu ne postoji rješenje o nastavku stečajnog postupka radi naknadne diobe, niti je utvrđeno postojanje nove ili naknadno pronađene imovine. Naknadna dioba stoga predstavlja tek hipotetsku mogućnost, a ne aktualnu zakonsku opciju.

Pravna osnova za zadržavanje sredstava mora postojati u trenutku odlučivanja, a ne u eventualnoj budućoj situaciji koja još nije pravno konstituirana.

Stečajni zakon ne poznaje institut neograničenog zadržavanja sredstava nakon zaključenja stečaja bez postojanja nove ili naknadno pronađene imovine, niti dopušta da se sredstva nalaze izvan stečajnog postupka, a da pritom ne pripadaju ni stečajnom dužniku (koji je brisan), ni registriranoj stečajnoj masi, niti su predmet nove diobe.

Time se otvara temeljno pravno pitanje postojanja pravnog temelja i subjekta za zadržavanje i raspolaganje sredstvima nakon prestanka pravne osobnosti stečajnog dužnika, što izravno zadire u načela pravne sigurnosti, zakonitosti i predvidljivosti pravnih posljedica stečajnog postupka.

Riječ je o pravnom pitanju koje nadilazi konkretni predmet jer se odnosi na sustavnu prazninu u stečajnom pravu i ima značenje za ujednačavanje sudske prakse u svim situacijama u kojima nakon zaključenja stečaja ostanu novčana sredstva, a ne postoje zakonske pretpostavke za naknadnu diobu.

Sudskopravni značaj pitanja

Rješenjem koje dopušta zadržavanje sredstava bez aktivnog stečajnog postupka i bez pravnog subjekta, drugostupanjski sud zauzima stajalište koje omogućuje dugotrajno „zamrzavanje“ imovine izvan zakonom propisanog stečajnog okvira. Takvo shvaćanje ima potencijalne posljedice za velik broj stečajnih postupaka i zahtijeva očitovanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske radi osiguranja jedinstvene primjene prava i pravne sigurnosti.

Sudska praksa (orijentacijski standard)

U dosadašnjoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske polazi se od toga da zaključenjem stečajnog postupka prestaje stečajna masa kao procesni okvir, osim ako se, pod zakonom propisanim pretpostavkama, donese rješenje o nastavku postupka radi naknadne diobe.

Međutim, sudska praksa nije zauzela jasno i ujednačeno stajalište o dopuštenosti dugotrajnog zadržavanja novčanih sredstava na sudskom depozitu u situaciji kada je stečaj pravomoćno zaključen, dužnik brisan, a ne postoji nova ili naknadno pronađena imovina niti je pokrenut postupak naknadne diobe.

Upravo zbog izostanka izričitog revizijskog stajališta o toj situaciji, postoji potreba da Vrhovni sud zauzme jasno pravno shvaćanje radi osiguranja pravne sigurnosti i jedinstvene primjene Stečajnog zakona.

Revizijska relevantnost pitanja

Razrješenje ovog pitanja nužno je radi osiguranja pravne sigurnosti i jedinstvene primjene Stečajnog zakona u svim situacijama u kojima, nakon pravomoćnog zaključenja stečaja i brisanja dužnika, preostaju novčana sredstva bez jasno određenog pravnog režima njihova daljnjeg držanja ili raspodjele.

POVEZNICA PRAVNIH PITANJA

Pravna pitanja označena brojevima od 1. do 9. predstavljaju razradu i normativno razlaganje Temelnog pravnog pitanja, jer proizlaze iz istog činjeničnog i pravnog problema – pravnog statusa i sudbine novčanih sredstava nakon zaključenja stečaja i brisanja stečajnog dužnika.

Ona čine skup povezanih, ali autonomnih pravnih pitanja, koja se odnose na različite institute Stečajnog zakona (završna dioba, namirenje vjerovnika, naknadna dioba, procesna legitimacija, status stečajne mase i sl.).

Svako od navedenih pitanja ima samostalnu pravnu relevantnost za pravilnu primjenu materijalnog prava te se ne može smatrati izvedenim niti ovisnim o prethodnom prihvaćanju nekog drugog pitanja.

PRAVNO PITANJE 1

Učinci brisanja stečajnog dužnika i odlučivanje bez pravnog subjekta

Može li sud, nakon zaključenja stečajnog postupka i brisanja stečajnog dužnika iz sudskog registra, odlučivati o raspolaganju novčanim sredstvima stečajnog dužnika bez ponovnog otvaranja stečajnog postupka ili bez registrirane stečajne mase kao pravnog subjekta sposobnog za raspolaganje imovinom?

(revizijsko pitanje u smislu čl. 385.a ZPP-a u vezi s čl. 10. Stečajnog zakona)

Proizlazi iz točaka rješenja: 13., 15. i 16. obrazloženja rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske

Obrazloženje

U osporavanom rješenju Visoki trgovački sud zauzima stajalište da, iako je stečajni postupak pravomoćno zaključen, a stečajni dužnik brisan iz sudskog registra, nije osnovano stajalište da je sud bio dužan odlučiti o preostalim novčanim sredstvima u odnosu na vlasnicu dužnika (točka 13.).

Sud nadalje navodi da nije bilo potrebe za upisom stečajne mase u sudski registar jer nije doneseno rješenje o nastavku stečajnog postupka radi naknadne diobe (točka 15.), uz istodobno pozivanje na mogućnost nastavka stečajnog postupka radi naknadne diobe prema čl. 289. Stečajnog zakona (točka 16.).

Takvo pravno shvaćanje otvara pitanje postojanja pravnog subjekta u čije se ime i za čiji račun donose odluke nakon prestanka pravne osobnosti stečajnog dužnika. Brisanjem dužnika iz sudskog registra prestaje njegova pravna osobnost, a bez registrirane stečajne mase ili bez rješenja o nastavku stečajnog postupka ne postoji subjekt sposoban biti nositelj prava i obveza u pogledu raspolaganja imovinom.

Takvo tumačenje dovodi u pitanje načela pravne sigurnosti te problematizira pravnu osnovu raspolaganja imovinom izvan formalnog stečajnog okvira.

Ovakvo shvaćanje dodatno otvara pitanje procesne legitimacije u daljnjem postupanju, jer u situaciji u kojoj ne postoji stečajni dužnik kao pravna osoba niti je upisana stečajna masa kao poseban subjekt, ostaje nejasno tko je nositelj prava i obveza u postupcima koji se odnose na ta sredstva.

Riječ je o pravnom pitanju koje nadilazi konkretni predmet te ima značaj za osiguranje jedinstvene primjene prava i pravne sigurnosti u stečajnim postupcima.

Sudskopravni značaj pitanja

Ako se prihvati shvaćanje da sud može odlučivati o raspolaganju imovinom nakon prestanka pravne osobnosti dužnika bez postojanja registrirane stečajne mase ili nastavka postupka, otvara se mogućnost donošenja odluka bez jasno određenog pravnog subjekta. Takvo tumačenje ima šire implikacije za stečajnu praksu te zahtijeva zauzimanje jasnog stajališta Vrhovnog suda Republike Hrvatske radi osiguranja dosljedne primjene Stečajnog zakona.

Sudska praksa (orijentacijski standard)

U sudskoj praksi polazi se od toga da zaključenjem stečajnog postupka prestaje stečajna masa kao procesni okvir, osim ako se pod zakonom propisanim pretpostavkama donese rješenje o nastavku postupka radi naknadne diobe. Međutim, ne postoji ujednačeno stajalište o pitanju može li se nakon brisanja dužnika donositi

odluke o raspolaganju njegovom imovinom bez formalnog pravnog subjekta.

PRAVNO PITANJE 2

Učinci završne diobe i pravna granica zadržavanja sredstava

Može li se, nakon provedene završne diobe u stečajnom postupku, na koju nije bilo prigovora vjerovnika, i nakon pravomoćnog zaključenja stečaja, zadržavati preostala novčana sredstva na sudskom depozitu pozivanjem na činjenicu da vjerovnici nisu namireni u 100% iznosu svojih utvrđenih tražbina, iako Stečajni zakon ne predviđa daljnju diobu bez postojanja nove ili naknadno pronađene imovine?

(revizijsko pitanje u smislu čl. 385.a ZPP-a u vezi s čl. 10. Stečajnog zakona)

Proizlazi iz točaka rješenja 12. i 13. obrazloženja rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske

Obrazloženje

U osporavanom rješenju Visoki trgovački sud polazi od stajališta da zakonska pretpostavka iz čl. 285. Stečajnog zakona – namirenje svih stečajnih vjerovnika u punom iznosu – nije ispunjena, jer stečajni vjerovnici višeg isplatnog reda nisu namireni u 100% svojih tražbina (točke 12. i 13.). Na toj osnovi sud zaključuje da ne postoje uvjeti za isplatu preostalih sredstava vlasnici brisanog društva.

Međutim, iz samog spisa proizlazi da je završna dioba provedena, da su potraživanja vjerovnika utvrđena, te da na završnu diobu nije bilo prigovora niti žalbi vjerovnika. Stečajni zakon ne propisuje mogućnost trajnog zadržavanja sredstava nakon zaključenja stečaja isključivo zbog činjenice da vjerovnici nisu namireni u punom iznosu, ako su prihvatili završnu diobu i ako ne postoji nova ili naknadno pronađena imovina.

Prihvatanjem stajališta da se sredstva mogu zadržavati neodređeno dugo samo zato što vjerovnici nisu namireni u 100% iznosu, sud implicitno uvodi dodatni, zakonom nepredviđeni institut "čekanja potpune namirenosti", koji ne proizlazi iz Stečajnog zakona. Takvo tumačenje dovodi do situacije u kojoj završna dioba gubi svoju pravnu svrhu, a zaključenje stečaja ne proizvodi konačne pravne učinke.

Ovo pitanje ima osobit značaj za jedinstvenu primjenu prava jer se tiče odnosa između instituta završne diobe, pravomoćnosti rješenja o zaključenju stečaja i pravne sigurnosti sudionika stečajnog postupka. Bez jasnog razgraničenja, nastaje pravna nesigurnost u pogledu sudbine sredstava nakon zaključenja stečaja.

Sudskopravni značaj pitanja

Prihvatanjem stajališta da nepotpuna namirenost vjerovnika sama po sebi opravdava neograničeno zadržavanje sredstava nakon zaključenja stečaja, drugostupanjski sud faktično uvodi dodatni, zakonom nepredviđeni uvjet za pravne učinke završne diobe. Takvo shvaćanje ima širi značaj za stečajnu praksu i zahtijeva revizijsko razjašnjenje radi osiguranja jedinstvene primjene Stečajnog zakona.

Sudska praksa (orijentacijski standard)

U sudskoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske i Visokog trgovačkog suda polazi se od toga da završna dioba, ako je provedena u skladu sa zakonom i ako na nju nije

bilo prigovora vjerovnika, proizvodi konačne učinke u pogledu raspodjele stečajne mase, osim u slučaju postojanja nove ili naknadno pronađene imovine koja bi opravdavala nastavak postupka radi naknadne diobe. Ne postoji jasno i ujednačeno stajalište prema kojem bi se sredstva mogla zadržavati neograničeno dugo isključivo zbog nepotpune namirenosti vjerovnika, bez aktiviranja zakonskog mehanizma za daljnje postupanje, što potvrđuje potrebu revizijskog razjašnjenja ovog pitanja.

PRAVNO PITANJE 3

Tumačenje pojma „namirenje svih vjerovnika u punom iznosu“ iz čl. 285. Stečajnog zakona.

Predstavlja li pojam „namirenje svih stečajnih vjerovnika u punom iznosu“ iz čl. 285. Stečajnog zakona materijalnu pretpostavku isključivo za raspodjelu viška u trenutku provedbe završne diobe, ili se može tumačiti kao trajna pravna zapreka raspolaganju preostalim sredstvima i nakon pravomoćnog zaključenja stečajnog postupka?

(revizijsko pitanje u smislu čl. 385.a ZPP-a u vezi s čl. 10. Stečajnog zakona)

Proizlazi iz točaka rješenja 9., 12. i 13. obrazloženja rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske

Obrazloženje

U osporavanom rješenju Visoki trgovački sud, pozivajući se na odredbu čl. 285. Stečajnog zakona (točka 9. obrazloženja), polazi od tumačenja prema kojem činjenica da stečajni vjerovnici nisu namireni u 100 % iznosu svojih utvrđenih tražbina predstavlja zapreku raspolaganju preostalim sredstvima (točke 12. i 13.).

Međutim, sud ne razgraničava odnosi li se uvjet „namirenja u punom iznosu“ isključivo na trenutak provedbe završne diobe i raspodjele viška, ili se može protezati i nakon pravomoćnog zaključenja stečaja kao trajna zapreka raspolaganju sredstvima.

Člankom 285. Stečajnog zakona uređuje se raspodjela viška u okviru završne diobe. Ta odredba normira pretpostavke za isplatu viška u trenutku provedbe diobe, ali ne uređuje pravni režim sredstava nakon zaključenja stečajnog postupka niti propisuje mogućnost njihova neograničenog zadržavanja u slučaju da vjerovnici nisu namireni u punom iznosu.

Prihvatanjem tumačenja prema kojem sama činjenica da vjerovnici nisu namireni u 100 % iznosu proizvodi trajnu zapreku raspolaganju sredstvima i nakon zaključenja stečaja, sud faktično proširuje doseg čl. 285. Stečajnog zakona izvan njegova normativnog okvira te uvodi pravnu posljedicu koja iz zakona izričito ne proizlazi.

Dodatno, iz sustavnog tumačenja Stečajnog zakona proizlazi da zakon ni u okviru instituta naknadne diobe ne postavlja apsolutni zahtjev potpunog namirenja svih vjerovnika kao trajnu zapreku raspolaganju imovinom. Naime, čl. 289. st. 3. Stečajnog zakona predviđa mogućnost da sud, u slučaju neznatne naknadno pronađene imovine, odustane od nastavka postupka radi naknadne diobe te takvu imovinu prepusti dužniku pojedincu ako to smatra primjerenim s obzirom na neznatnost iznosa ili troškove nastavka postupka.

Iz navedene odredbe proizlazi da zakon ne koncipira nenamirenost vjerovnika u punom iznosu kao apsolutnu i trajnu zabranu prijenosa ili raspolaganja imovinom, već dopušta

situacije u kojima se imovina može prepustiti dužniku i bez prethodnog potpunog namirenja svih vjerovnika.

Riječ je stoga o pitanju pravilnog tumačenja materijalne norme koje ima značaj za jedinstvenu primjenu Stečajnog zakona, osobito u pogledu granica primjene čl. 285. Stečajnog zakona nakon pravomoćnog zaključenja stečaja.

Sudskopravni značaj

Stajalište prema kojem nenamirenost vjerovnika u punom iznosu automatski i trajno onemogućuje bilo kakvo raspolaganje preostalim sredstvima i nakon zaključenja stečaja može imati dalekosežne posljedice za stečajnu praksu te dovesti do dugotrajnog zadržavanja sredstava bez izričitog zakonskog uporišta.

Sudska praksa

Vrhovni sud Republike Hrvatske do sada nije zauzeo jasno i ujednačeno stajalište o doseg pojma „namirenje u punom iznosu“ u kontekstu pravnih posljedica nakon zaključenja stečaja, što opravdava potrebu revizijskog razjašnjenja ovog pitanja.

PRAVNO PITANJE 4

Postojanje nove ili naknadno pronađene imovine kao pretpostavke nastavka postupanja nakon pravomoćnog zaključenja stečaja

Može li se, nakon pravomoćnog zaključenja stečajnog postupka, provedene završne diobe i brisanja stečajnog dužnika iz sudskog registra, zadržavati ili „rezervirati“ novčana sredstva bez utvrđenja postojanja nove ili naknadno pronađene imovine u smislu Stečajnog zakona, odnosno bez donošenja rješenja o nastavku stečajnog postupka radi naknadne diobe?

(revizijsko pitanje u smislu čl. 385.a ZPP-a u vezi s čl. 10. Stečajnog zakona)

Proizlazi iz točaka rješenja 11., 12., 13. i 16. obrazloženja rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske

Obrazloženje

U osporavanom rješenju Visoki trgovački sud polazi od činjenice da su u stečajnom postupku provedene djelomična i završna dioba te da stečajni vjerovnici nisu namireni u punom iznosu (točka 12.), zbog čega, prema shvaćanju suda, nisu ispunjene pretpostavke iz čl. 285. Stečajnog zakona za isplatu preostalog iznosa vlasnici brisanog društva (točka 13.).

Međutim, sud pritom ne utvrđuje postojanje nove ili naknadno pronađene imovine, niti je doneseno rješenje o nastavku stečajnog postupka radi naknadne diobe u smislu Stečajnog zakona. Unatoč tome, sud prihvaća zadržavanje novčanih sredstava na sudskom depozitu, pozivajući se tek na apstraktnu mogućnost nastavka stečajnog postupka (točka 16.), iako takav nastavak nije pokrenut, niti su ispunjene zakonske pretpostavke za njegovu provedbu.

Stečajni zakon institut naknadne diobe veže isključivo uz postojanje nove ili naknadno pronađene imovine. U situaciji u kojoj nova imovina nije utvrđena, a sredstva o kojima je riječ potječu iz ranije provedene stečajne mase i bile su poznate u trenutku zaključenja stečaja, ne postoji zakonska osnova za njihovo izdvajanje i dugotrajno

zadržavanje izvan završenog stečajnog postupka – kao što je to upravo u ovom slučaju. Dodatno, iz čl. 290. st. 2. Stečajnog zakona proizlazi da je naknadna dioba formalizirani procesni institut koji zahtijeva donošenje posebnog rješenja, protiv kojeg dužnik ima pravo žalbe, što potvrđuje da zakon ne poznaje neformalno ili prešutno zadržavanje sredstava izvan aktivnog postupka.

Sudsko pravni značaj

Prihvatanjem mogućnosti da se sredstva zadržavaju bez utvrđenja nove imovine i bez formalnog nastavka stečajnog postupka, otvara se prostor za faktičnu „treću fazu“ stečaja koja nije predviđena Stečajnim zakonom. Time se narušava načelo pravne sigurnosti, jer sud stvara stanje trajne neizvjesnosti glede sudbine imovine, bez jasno određenog pravnog režima i bez vremenskih ograničenja.

Sudska praksa (orijentacijski standard)

U dosadašnjoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske i Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske polazi se od shvaćanja da je nastavak stečajnog postupka radi naknadne diobe izniman institut, dopušten isključivo u slučaju postojanja nove ili naknadno pronađene imovine te uz donošenje izričitog rješenja o nastavku postupka. U sudskoj praksi ne postoji ujednačeno stajalište koje bi dopuštalo dugotrajno zadržavanje sredstava nakon zaključenja stečaja bez utvrđenja nove imovine i bez formalnog nastavka postupka, što potvrđuje potrebu da se o ovom pitanju zauzme jasno revizijsko shvaćanje.

PRAVNO PITANJE 5

Vođenje sudskih parnica nakon brisanja stečajnog dužnika i njihova uporaba kao razloga za zadržavanje sredstava

Mogu li se sudske parnice koje su pokrenute prije zaključenja stečajnog postupka, a dovršene nakon brisanja stečajnog dužnika iz sudskog registra, koristiti kao pravni temelj za zadržavanje novčanih sredstava na sudskom depozitu, iako nakon brisanja dužnika nije uspostavljen novi pravni subjekt niti je registrirana stečajna masa ili donijeto rješenje o nastavku stečajnog postupka?

(revizijsko pitanje u smislu čl. 385.a ZPP-a u vezi s čl. 10. Stečajnog zakona)

Proizlazi iz točaka rješenja 11., 14. i 16. obrazloženja rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske

Obrazloženje

U osporavanom rješenju Visoki trgovački sud prihvća stajalište da sudske parnice pokrenute tijekom stečajnog postupka mogu imati pravni značaj i nakon njegova zaključenja te da stečajni upravitelj i nakon brisanja stečajnog dužnika iz sudskog registra i dalje zastupa stečajnu masu (točka 14.), iako stečajna masa kao poseban pravni subjekt nije upisana u sudski registar.

Istodobno, sud u obrazloženju navodi mogućnost nastavka stečajnog postupka radi naknadne diobe (točka 16.), ali takav nastavak u konkretnom slučaju nije pokrenut, niti su utvrđene zakonske pretpostavke za njegovo provođenje. Unatoč tome, postojanje ili trajanje sudskih parnica implicitno se koristi kao razlog za zadržavanje novčanih sredstava na sudskom depozitu, iako ostaje nejasno na koji se pravni temelj oslanja

dugotrajno zadržavanje sredstava te u čije se ime i za čiji račun vode ili okončavaju parnice.

U situaciji prestanka pravne osobnosti stranke, procesni zakon predviđa prekid postupka i njegovo eventualno nastavljanje tek kada se utvrdi pravni sljednik ili zakonom predviđeni nositelj prava, što u ovom slučaju nije učinjeno.

U konkretnom slučaju dodatno je važno da su sve parnice na koje se sud implicitno poziva bile pokrenute prije zaključenja stečaja, te da u trenutku odlučivanja o zahtjevu za isplatu preostalih sredstava nisu postojale okolnosti koje bi mogle proizvesti novu imovinu ili opravdati naknadnu diobu. Time se pokazuje da parnice same po sebi ne mogu predstavljati zakonit temelj za izdvajanje i dugotrajno „rezerviranje“ sredstava nakon brisanja stečajnog dužnika.

Sudsko pravni značaj

Prihvatanjem mogućnosti da se parnice koriste kao razlog za zadržavanje sredstava bez formalnog nastavka postupka i bez postojanja nove imovine, sudska praksa produbljuje pravni vakuum nastao nakon zaključenja stečaja i brisanja dužnika te omogućuje faktično produženje stečajnih učinaka izvan zakonskih okvira.

Sudska praksa (orijentacijski standard)

U sudskoj praksi viših sudova polazi se od načela da zaključenjem stečajnog postupka i brisanjem dužnika prestaje njegov procesni položaj u okviru tog postupka, osim u slučaju formalno pokrenutog nastavka stečajnog postupka radi naknadne diobe. Ne postoji ujednačeno sudsko shvaćanje koje bi dopuštalo da se sudske parnice, vođene u okolnostima prestanka pravne osobnosti dužnika i bez registrirane stečajne mase, koriste kao samostalan pravni temelj za dugotrajno zadržavanje imovine nakon zaključenja stečaja.

Upravo zbog izostanka jasnog i jedinstvenog revizijskog stajališta o tom pitanju, postoji potreba da Vrhovni sud Republike Hrvatske zauzme jasno pravno shvaćanje radi osiguranja pravne sigurnosti i jedinstvene primjene Stečajnog zakona.

Veza s temeljnim pravnim pitanjem

Ovo pravno pitanje izravno je povezano s Temeljnim pravnim pitanjem jer se odnosi na jedan od ključnih razloga kojima se u praksi opravdava zadržavanje novčanih sredstava nakon zaključenja stečaja – bez postojanja nove imovine, bez formalnog nastavka postupka i bez jasno određenog pravnog subjekta.

PRAVNO PITANJE 6

Značenje pojma “namirenje vjerovnika u punom iznosu” u smislu Stečajnog zakona

Predstavlja li u smislu Stečajnog zakona “namirenje vjerovnika u punom iznosu” isključivo 100% isplatu svih utvrđenih tražbina, neovisno o pravomoćnom zaključenju stečajnog postupka,

ili se vjerovnici smatraju namirenima sudjelovanjem u stečajnom postupku, prihvatanjem završne diobe bez prigovora i nastupanjem pravomoćnosti rješenja o zaključenju stečaja?

Može li sud, pozivom na činjenicu da vjerovnici nisu namireni u 100% iznosu svojih tražbina, trajno onemogućiti raspolaganje preostalim novčanim sredstvima nakon

pravomoćnog zaključenja stečaja?

(revizijsko pitanje u smislu čl. 385.a ZPP-a u vezi s čl. 10. Stečajnog zakona)

Proizlazi iz točaka rješenja: 9., 12. i 13. obrazloženja rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske

Obrazloženje

U osporavanom rješenju Visoki trgovački sud, pozivajući se na čl. 285. Stečajnog zakona (točka 9. obrazloženja), polazi od shvaćanja da nenamirenost vjerovnika u 100 % iznosu njihovih utvrđenih tražbina predstavlja zapreku za raspolaganje preostalim sredstvima (točke 12. i 13.).

Takvo tumačenje implicira da je "namirenje vjerovnika u punom iznosu" apsolutni i trajni uvjet za bilo kakvo raspolaganje preostalim sredstvima, čak i nakon:

- provedene završne diobe
- izostanka prigovora vjerovnika
- pravomoćnog zaključenja stečaja
- brisanja dužnika iz sudskog registra

Međutim, Stečajni zakon ne propisuje da nepotpuna namirenost (manje od 100%) sama po sebi stvara trajnu zapreku raspolaganju sredstvima nakon zaključenja postupka, niti propisuje mehanizam „čekanja potpune namirenosti“ nakon što je stečaj pravomoćno okončan.

Sudsko pravni značaj

Ako se prihvati stajalište da vjerovnici nisu „namireni“ sve dok ne prime 100% svojih tražbina, tada završna dioba i pravomoćno zaključenje stečaja gube pravni učinak konačnosti, a institut iz čl. 285. SZ-a postaje instrument trajnog zadržavanja sredstava bez zakonskog mehanizma daljnje raspodjele.

Takvo tumačenje ima sustavne posljedice za sve stečajne postupke u kojima vjerovnici nisu u cijelosti namireni, te zahtijeva jasno razgraničenje granica primjene čl. 285. Stečajnog zakona nakon zaključenja postupka.

Time se nameće potreba jasnog tumačenja pojma „namirenje vjerovnika“ u sustavu Stečajnog zakona te odnosa tog pojma prema pravomoćnosti rješenja o zaključenju stečaja.

Sudska praksa (orijentacijski standard)

U sudskoj praksi viših sudova polazi se od toga da završna dioba, ako je provedena u skladu sa zakonom i ako na nju nije bilo prigovora vjerovnika, proizvodi konačne pravne učinke u pogledu raspodjele stečajne mase, osim u slučaju postojanja nove ili naknadno pronađene imovine.

Ne postoji ujednačeno sudsko shvaćanje prema kojem bi se nepotpuna namirenost (manje od 100%) mogla koristiti kao samostalan i trajni razlog za zadržavanje sredstava nakon pravomoćnog zaključenja stečaja bez pokretanja zakonom predviđenog postupka.

Zbog toga postoji potreba da Vrhovni sud Republike Hrvatske zauzme jasno pravno shvaćanje radi osiguranja jedinstvene primjene čl. 285. Stečajnog zakona.

Veza s temeljnim pravnim pitanjem

Ovo pitanje izravno je povezano s R / Temeljnim pravnim pitanjem jer predstavlja normativnu osnovu na kojoj drugostupanjski sud temelji dopuštenost zadržavanja

sredstava nakon zaključenja stečaja.

PRAVNO PITANJE 7

Pravna sigurnost vlasnika nakon zaključenja stečaja

Može li se, nakon pravomoćnog zaključenja stečajnog postupka i brisanja stečajnog dužnika iz sudskog registra, vlasniku društva trajno ili neodređeno uskratiti pravo na preostalu imovinu pozivanjem na činjenicu da vjerovnici nisu namireni u 100 % iznosu svojih tražbina, iako stečajni postupak nije nastavljen, nije ponovno otvoren, niti su ispunjene zakonske pretpostavke za naknadnu diobu?

(revizijsko pitanje u smislu čl. 385.a ZPP-a u vezi s čl. 10. Stečajnog zakona)

Proizlazi iz točaka rješenja 12., 13. i 15. obrazloženja rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske

Obrazloženje

Iz osporavanog rješenja proizlazi da drugostupanjski sud smatra kako činjenica da stečajni vjerovnici nisu namireni u punom (100 %) iznosu njihovih tražbina sama po sebi predstavlja zapreku za raspolaganje preostalim novčanim sredstvima (točke 12. i 13.), iako je stečaj pravomoćno zaključen, završna dioba provedena, a na nju nije bilo prigovora niti žalbi vjerovnika.

Sud pritom ne utvrđuje postojanje nove ili naknadno pronađene imovine, niti je donio rješenje o nastavku stečajnog postupka radi naknadne diobe, već istodobno polazi od toga da „nije bilo potrebe“ za registracijom stečajne mase (točka 15.). Time se stvara situacija u kojoj vlasnik društva ostaje bez jasno određene pravne pozicije: stečaj je zaključen, pravna osoba brisana, ali preostala sredstva ostaju zadržana bez zakonski propisanog režima njihove daljnje sudbine.

Stečajni zakon ne poznaje institut trajne ili neograničene suspenzije prava vlasnika na eventualnu preostalu imovinu nakon zaključenja stečaja, osobito u situaciji kada ne postoji aktivan stečajni postupak niti zakonska osnova za njegov nastavak. Ako se pravo vlasnika može suspendirati isključivo zbog nepotpunog namirenja vjerovnika, iako je stečaj pravomoćno okončan, tada pravomoćnost rješenja o zaključenju stečaja gubi svoj konačni učinak.

U okolnostima konkretnog predmeta, sve sudske parnice na koje se sud poziva su dovršene, a novčana sredstva koja su bila izdvojena ili rezervirana za njihove potrebe više nemaju funkcionalnu svrhu u okviru stečajnog postupka. Istodobno, protekom znatnog vremena od pravomoćnog zaključenja stečaja, nije doneseno rješenje o nastavku stečajnog postupka radi naknadne diobe, niti su utvrđene zakonske pretpostavke za takav nastavak u smislu postojanja nove ili naknadno pronađene imovine.

U takvoj situaciji sredstva ostaju zadržana na sudskom depozitu kroz dulje vremensko razdoblje, bez donošenja ikakve odluke o njihovoj pravnoj sudbini i bez aktiviranja ijednog zakonom predviđenog mehanizma daljnjeg postupanja. Stečajni zakon ne dopušta trajnu imobilizaciju imovine bez donošenja odluke o njezinoj konačnoj pravnoj sudbini, niti predviđa treći, prešutni režim u kojem bi sredstva ostala izvan svakog postupovnog okvira.

Ako u takvom stanju ne postoji ni obveza suda da pokrene naknadnu diobu, niti zakonska osnova za njezino provođenje, a istodobno se ne donosi odluka o isplati preostalih sredstava, tada pravni poredak faktično dopušta stanje trajne imobilizacije imovine, bez nositelja prava i bez konačnog pravnog ishoda. Takvo stanje nije predviđeno Stečajnim zakonom i dovodi u pitanje samu svrhu zaključenja stečajnog postupka kao instituta koji mora proizvesti konačne i pravno predvidive učinke.

Ovim se otvara pitanje granica pravnih posljedica zaključenja stečaja i odnosa između načela zaštite vjerovnika i načela pravne sigurnosti vlasnika društva nakon prestanka pravne osobnosti stečajnog dužnika.

Sudskopravni značaj pitanja

Ovo pitanje nadilazi konkretni predmet jer se odnosi na opći pravni položaj vlasnika u svim situacijama u kojima nakon zaključenja stečaja preostanu novčana sredstva, a vjerovnici nisu namireni u 100 % iznosu svojih tražbina.

U sudskoj praksi ne postoji jasno i ujednačeno stajalište o tome može li se u takvim okolnostima pravo vlasnika suspendirati bez formalnog nastavka stečajnog postupka i bez postojanja nove imovine.

Zauzimanje jasnog pravnog shvaćanja Vrhovnog suda Republike Hrvatske nužno je radi osiguranja jedinstvene primjene Stečajnog zakona i pravne sigurnosti sudionika stečajnih postupaka.

Veza s temeljnim pravnim pitanjem

Ovo pitanje predstavlja vlasničku dimenziju Temeljnog pravnog pitanja, jer razmatra posljedice zadržavanja sredstava nakon zaključenja stečaja s aspekta pravne pozicije vlasnika, u situaciji kada ne postoji aktivan stečajni postupak niti zakonski mehanizam za daljnje postupanje.

PRAVNO PITANJE 8

Pravna narav prijenosa sredstava na karticu arhiviranog stečajnog predmeta

Pravno pitanje

Može li sud, nakon pravomoćnog zaključenja stečajnog postupka i brisanja stečajnog dužnika iz sudskog registra, prenijeti preostala novčana sredstva na karticu „arhiviranog stečajnog predmeta“ te time uspostaviti poseban režim njihova držanja i raspolaganja, iako Stečajni zakon ne poznaje institut trajnog zadržavanja sredstava izvan aktivnog stečajnog postupka niti predviđa „arhivirani predmet“ kao pravni temelj za upravljanje imovinom?

(revizijsko pitanje u smislu čl. 385.a ZPP-a u vezi s čl. 10. Stečajnog zakona)

Proizlazi iz točke 11. obrazloženja rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske

Obrazloženje

Iz obrazloženja osporavanog rješenja proizlazi da je sud zaključkom od 28. rujna 2022. naložio računovodstvu suda da iznos preostalih sredstava prebaci na karticu arhiviranih stečajnih predmeta (točka 11.). Time su sredstva, nakon zaključenja stečaja i brisanja dužnika, premještena u administrativni režim „arhiviranog predmeta“. Ovo pitanje ne odnosi se na samu dopuštenost zadržavanja sredstava kao takvu, već na pravnu narav i dopuštenost mehanizma njihova prijenosa na karticu arhiviranog

predmeta kao samostalnog pravnog režima.

Stečajni zakon ne poznaje institut „arhiviranog stečaja“ kao oblik nastavka upravljanja imovinom, niti propisuje da se preostala sredstva mogu trajno držati na posebnim računovodstvenim karticama nakon zaključenja postupka bez formalnog nastavka stečaja radi naknadne diobe. Takav administrativni prijenos ne predstavlja zakonom predviđeni institut naknadne diobe, niti zamjenjuje donošenje rješenja o nastavku stečajnog postupka.

Prihvatanjem mogućnosti da se sredstva premještaju u „arhivirani predmet“ bez jasno određenog pravnog režima, sudska praksa potencijalno uspostavlja paralelni, zakonom neuređeni model upravljanja imovinom nakon zaključenja stečaja. Time se otvara pitanje granica sudskih ovlasti i zakonitosti takvog postupanja.

Sudskopravni značaj pitanja

Ako se prihvati da je prijenos sredstava na karticu arhiviranog predmeta dopušten bez izričite zakonske osnove i bez formalnog nastavka stečajnog postupka, time se u sudskoj praksi uvodi novi, zakonom nepredviđeni institut upravljanja imovinom nakon zaključenja stečaja. Takvo shvaćanje ima šire posljedice za sve zaključené stečajne postupke u kojima ostanu sredstva na sudskom depozitu te zahtijeva jasno revizijsko očitovanje radi osiguranja zakonitosti i jedinstvene primjene prava.

Sudska praksa (orijentacijski standard)

U sudskoj praksi viših sudova polazi se od toga da se imovinom nakon zaključenja stečajnog postupka može raspolagati isključivo u okviru zakonom propisanih instituta, osobito kroz nastavak postupka radi naknadne diobe uz postojanje zakonskih pretpostavki. Ne postoji ujednačeno sudsko stajalište koje bi izrijeком dopuštalo uspostavu administrativnog režima „arhiviranog predmeta“ kao trajnog temelja za držanje i upravljanje sredstvima nakon brisanja dužnika, što potvrđuje potrebu revizijskog razjašnjenja ovog pitanja.

Veza s temeljnim pravnim pitanjem

Ovo pravno pitanje izravno je povezano s Temeljnim pravnim pitanjem jer se odnosi na konkretan mehanizam kojim se u praksi ostvaruje zadržavanje sredstava nakon zaključenja stečaja, ali zadržava samostalnu pravnu relevantnost u pogledu zakonitosti i dopuštenosti takvog mehanizma.

UVOD U PROCESNA PRAVNA PITANJA

Uz materijalnopravna pitanja iz prethodnog dijela, u ovom predmetu otvaraju se i zasebna procesnopravna pitanja koja se odnose na način postupanja drugostupanjskog suda.

Ta pitanja ne predstavljaju izvedenice temeljnog pravnog problema, nego se tiču:

- granica ovlasti stečajnog upravitelja nakon zaključenja stečaja
- procesne legitimacije i zastupanja
- učinaka dostave putem e-Oglasne ploče
- prava stranke na razmatranje njezinih podnesaka

Svako od navedenih pitanja ima samostalnu procesnopravnu relevantnost i zahtijeva zasebnu ocjenu u smislu čl. 385.a ZPP-a.

Slijede u tekstu označeni brojevima 9.; 10. i 11.

PROCESNOPRAVNO PITANJE 9

Trajanje ovlasti stečajnog upravitelja nakon zaključenja stečajnog postupka

Prestaju li ovlasti stečajnog upravitelja pravomoćnim zaključenjem stečajnog postupka i brisanjem stečajnog dužnika iz sudskog registra, ili stečajni upravitelj može i nakon toga nastaviti zastupati „stečajnu masu“, davati očitovanja sudu i sudjelovati u postupcima, iako ne postoji aktivan stečajni postupak, niti je registrirana stečajna masa kao poseban pravni subjekt?

(revizijsko pitanje u smislu čl. 385.a ZPP-a u vezi s čl. 10. Stečajnog zakona)

Proizlazi iz točke 14. obrazloženja rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske

Obrazloženje

U osporavanom rješenju Visoki trgovački sud prihvaća stajalište prema kojem stečajni upravitelj i nakon zaključenja stečajnog postupka i brisanja stečajnog dužnika iz sudskog registra može zastupati stečajnu masu te davati očitovanja sudu (točka 14.). Međutim, pravomoćnim zaključenjem stečajnog postupka prestaju učinci stečaja, a brisanjem dužnika iz sudskog registra prestaje njegova pravna osobnost. Stečajni zakon ne propisuje trajanje ovlasti stečajnog upravitelja nakon zaključenja postupka, osim u slučaju formalnog nastavka stečajnog postupka radi naknadne diobe, koji u ovom predmetu nije pokrenut.

U situaciji u kojoj ne postoji aktivan stečajni postupak, niti je upisana stečajna masa kao poseban pravni subjekt, ostaje otvoreno pitanje na temelju kojeg pravnog ovlaštenja stečajni upravitelj nastupa i zastupa „stečajnu masu“.

Prihvatanjem takvog tumačenja stvara se procesna situacija u kojoj osoba bez jasno određenog zakonskog mandata nastupa u ime subjekta koji više ne postoji, čime se dovodi u pitanje načelo zakonitosti i procesne sigurnosti.

Sudskopravni značaj

Pitanje trajanja ovlasti stečajnog upravitelja nakon zaključenja stečajnog postupka ima širi značaj za stečajnu praksu, jer se odnosi na granice zastupanja i procesne legitimacije u situacijama kada je stečaj pravomoćno zaključen, a dužnik brisan iz registra.

Vrhovni sud Republike Hrvatske nije zauzeo izričito i ujednačeno stajalište o tome može li stečajni upravitelj bez formalnog nastavka postupka nastupati i davati očitovanja nakon prestanka pravne osobnosti dužnika, što opravdava potrebu revizijskog razjašnjenja.

PROCESNO PRAVNO PITANJE 10

Pravo stranke na razmatranje podneska koji je sastavni dio žalbe

Je li drugostupanjski sud dužan u obrazloženju svoje odluke očitovati se o podnesku stranke koji je podnesen istoga dana kada je doneseno prvostupanjsko rješenje, fizički priložen žalbi uz izričitu napomenu da čini njezin sastavni dio, ako iz obrazloženja pobijane odluke ne proizlazi da je taj podnesak razmatran?

(revizijsko pitanje u smislu čl. 385.a ZPP-a u vezi s čl. 8., 220. i 375. ZPP-a)

Proizlazi iz točke 17. obrazloženja rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, u kojoj sud navodi da je ispitao žalbene navode i razloge iz pobijanog rješenja, ali se ne očituje o navodima sadržanim u podnesku od 17.10.2025., iako je isti priložen žalbi kao njezin sastavni dio.

Činjenični okvir

- Podnesak je sastavljen i predan 17.10.2025.
- Istoga dana doneseno je prvostupanjsko rješenje
- Podnesak je fizički priložen žalbi uz izričitu napomenu da čini njezin sastavni dio
- Žalbeni spis otpremljen je 13.11.2025., dopunjen 17.11.2025.
- Rješenje VTS doneseno je 26.11.2025.

Iz obrazloženja drugostupanjske odluke ne proizlazi je li navedeni podnesak bio razmatran niti je o njegovim navodima dano ikakvo očitovanje.

Obrazloženje

Pravo stranke da njezini navodi budu razmotreni i da sud o njima da obrazloženi odgovor sastavni je dio prava na pošteno suđenje i kontradiktornost postupka.

Ako je podnesak bio sastavni dio žalbe, drugostupanjski sud bio je dužan:

- ili se o njegovim navodima očitovati
- ili obrazložiti zašto ga nije mogao uzeti u obzir

U situaciji kada iz obrazloženja ne proizlazi da je podnesak razmatran, niti postoji obrazloženje njegova eventualnog isključenja, otvara se pitanje povrede obveze obrazlaganja sudske odluke i prava stranke na djelotvorno sudjelovanje u postupku.

Ovdje se ne tvrdi da podnesak zasigurno nije razmatran, već da iz same odluke to nije moguće utvrditi, što stvara procesnu nesigurnost.

Sudskopravni značaj

Obveza suda da razmotri i obrazloži relevantne navode stranaka predstavlja temeljni standard sudske zaštite.

Nejasnoća o tome je li podnesak koji čini sastavni dio žalbe bio razmatran može imati šire posljedice za:

- standard obrazlaganja drugostupanjskih odluka
- pravnu sigurnost stranaka
- transparentnost žalbenog postupka

Stoga je potrebno revizijsko razjašnjenje opsega obveze drugostupanjskog suda u situacijama kada žalbeni spis sadrži dodatne podneske koji su formalno inkorporirani u žalbu.

PRAVNOPROCESNO PITANJE 11

Dvostruki režim dostave i pravni učinak poštanske dostave uz objavu na e-Oglasnoj ploči

Može li se, u situaciji kada je sudsko rješenje istodobno objavljeno na mrežnoj stranici e-Oglasna ploča sudova i dostavljeno stranci poštom s povratnicom, smatrati da za početak tijeka žalbenog roka isključivo odlučuje objava na e-Oglasnoj ploči, neovisno o datumu stvarnog primitka rješenja, te bez ikakvog pravnog učinka poštanske dostave? (revizijsko pitanje u smislu čl. 385.a ZPP-a u vezi s čl. 10. Stečajnog zakona)

Proizlazi iz točaka rješenja 17. i 21. obrazloženja rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske

Obrazloženje

U osporavanom rješenju drugostupanjski sud polazi od stajališta da je dostava prvostupanjskog rješenja obavljena putem e-Oglasne ploče sudova sukladno čl. 12. Stečajnog zakona, te da se dostava smatra izvršenom istekom osmoga dana od dana objave (točka 21.). Na toj osnovi sud računa rok za žalbu, neovisno o datumu kada je rješenje fizički dostavljeno stranci poštom.

Istodobno, rješenje je stranci dostavljeno i poštom, uz povratnicu o datumu primitka. U pravnoj pouci navodi se da rok teče od objave na e-Oglasnoj ploči, čime poštanska dostava ostaje bez ikakvog procesnog učinka.

Time nastaje dvojba o pravnom značenju paralelne dostave:

ako je objava na e-Oglasnoj ploči jedini relevantan trenutak dostave, tada poštanska dostava postaje pravno irelevantna; ako pak ima pravni značaj, tada se postavlja pitanje jasnosti i predvidljivosti početka roka za pravni lijek.

Takva situacija može dovesti do pravne nesigurnosti, osobito za stranke koje nisu profesionalni sudionici postupka, jer istodobno primaju sudski akt fizički, ali taj primitak nema utjecaj na rok za podnošenje pravnog lijeka.

Riječ je o procesnopravnom pitanju koje nadilazi konkretni predmet jer se odnosi na odnos dvaju oblika dostave i njihovu međusobnu pravnu snagu, što ima širi značaj za jedinstvenu primjenu čl. 12. Stečajnog zakona.

Sudskopravni značaj i sudska praksa

Vrhovni sud Republike Hrvatske do sada nije zauzeo jasno i ujednačeno stajalište o pravnom učinku paralelne dostave sudskog akta putem e-Oglasne ploče i poštanske dostave s povratnicom u stečajnim postupcima.

Razjašnjenje ovog pitanja nužno je radi osiguranja pravne sigurnosti, predvidljivosti rokova za pravne lijekove te ujednačene primjene procesnih pravila u stečajnim postupcima.

III. ZAVRŠNA NAPOMENA

Sva postavljena pravna pitanja odnose se na granice pravnih učinaka zaključenja stečajnog postupka, tumačenje materijalnih i procesnih odredbi Stečajnog zakona te na osiguranje pravne sigurnosti sudionika stečajnih postupaka.

Budući da u sudskoj praksi ne postoji jasno i ujednačeno revizijsko stajalište o navedenim pitanjima, podnositeljica predlaže da Vrhovni sud Republike Hrvatske dopusti reviziju radi zauzimanja pravnog shvaćanja koje će osigurati jedinstvenu primjenu prava i predvidljivost pravnih posljedica zaključenja stečajnog postupka.

IV. Prilozi :

1. Podnesak podnositeljice od 17.10.2025
2. Dopuna žalbe od 06.11.2025
3. Očitovanje stečajnog upravitelja na zahtjev podnositeljice
4. punomoć

Podnositelj:
po punomoćniku